

WINSTON

Spion met snorharen

Frauke Scheunemann

'Superleuk en spannend avontuur!'

- Emma, 11 jaar

DE FONTEIN

#winstonselfie

Vind jij het omslag van *Winston – Spion met snorharen*
ook zo mooi?

Maak dan een leuke foto van jezelf (of je kat) met dit
boek, en plaats je foto op Instagram of Facebook met de
hashtag #winstonselfie.

Degene met de origineelste, gekste of grappigste selfie
wint een boek naar keuze.

Meedoen kan tot en met 30 september 2018.
De winnaar krijgt uiterlijk 8 oktober 2018 bericht.

Proloog

Ik ben een held. Of toch niet?

‘Nu heb ik je, rotbeest!’ De man steekt zijn enorme klauw naar Odette uit. Ze drukt zich zo dicht mogelijk in de hoek, zo ver als ze kan. Maar het is zinloos: die kerel grijpt haar zo in haar nekvel. Tenminste, dat denkt hij. Want hij heeft natuurlijk geen rekening gehouden met mij: Winston Churchill, kater zonder angst en altijd keurig en beleefd! Ik schat de afstand en dan spring ik. Moedig en zonder angst! In een fractie van een seconde land ik op de schouders van de aanvaller. Hij stinkt naar sigarettenrook en... naar kerstboom! Ja, echt, naar dat ding dat Walter altijd rond kerst het huis in sleept. Heel raar! Maar voor meer gedachten aan kerstbomen heb ik geen tijd, want die gast doet enorm zijn best om mij af te schudden. Ik haal uit en krab met mijn klauw over zijn wang.

‘AU! Wat is dat?’ Hij trekt snel zijn arm bij Odette weg en probeert in plaats daarvan mij weg te slaan. Maar dat lukt hem niet, want ik ben hem natuurlijk te slim af. Odette, de mooiste witte kat ter wereld, springt uit haar hoek tevoorschijn.

‘Rennen, Odette, rennen!’ roep ik naar haar. ‘Ik leid hem wel af!’

‘Nee, Winston, ik ga niet zonder jou!’

‘Jawel, je moet! Rennen!’ roep ik nog een keer, maar mijn kleine kattenhart maakt een sprongetje, omdat Odette bij me wil blijven. Voordat die kerel me van zich af kan schudden, haal ik naar hem uit. Hij schreeuwt en slaat weer naar me.

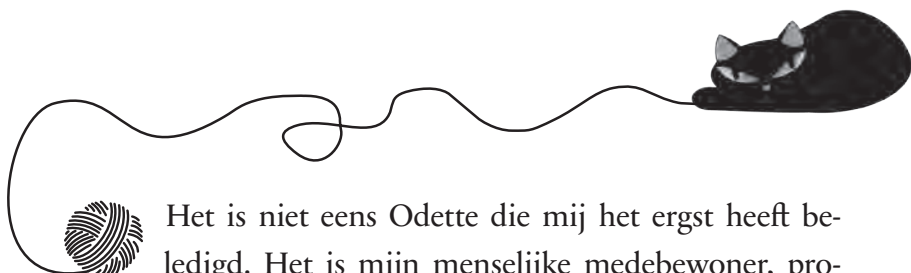
‘O, Winston,’ fluistert Odette, ‘je bent zo...’

‘...dik geworden! Ga eens opzij!’

‘Dík geworden? Odette! Waar heb je het over?’ Ik sper mijn ogen open en staar Odette verbijsterd aan. Hoe kan ze me zo beledigen? Ik ben toch haar held en redder?

Toegegeven:
Winston Kater, meisjesadviseur.
In ieder geval geen duffe
huiskater!

Het is niet eens Odette die mij het ergst heeft beledigd. Het is mijn menselijke medebewoner, professor Walter Hagedoorn, die duidelijk van plan is om te gaan zitten. En wel op de bank waarop ik nu lig te dromen over hoe ik Odette van een gemene aanvaller red. Hè! Het was net zo'n fijne droom en ik zou heel graag willen weten wat Odette tegen me wilde zeggen. In het echte leven hebben we namelijk nog maar heel weinig met elkaar gepraat. Tenslotte woon ik hier boven op de tweede verdieping van Hoogstraat 106A en Odette struint meestal rond op het pleintje achter ons huis. Maar in plaats van te ontdekken wat Odette me wilde vertellen, word ik ruw opzijgeduwd door Walter. Hij ploft naast me neer op de bank. Wat een brutaliteit! Beledigd hup ik op de grond. Als Walter denkt

dat ik me nog door hem laat aanhalen, heeft-ie het mis. Voor aaien en kroelen ben ik sowieso niet op hem aange-
wezen. Poeh! In ieder geval niet meer, want sinds kort wo-
nen Walter en ik niet meer alleen in ons grote voorname
appartement in de chique wijk Harvestehude in Hamburg.

We hebben er namelijk twee lieve bewoonsters bij:
Anna en Kira. Eerst werkte Anna alleen overdag als huis-
houdster bij ons, maar sinds ze voor haar ex-vriend is ge-
vlucht, woont ze met haar dochter Kira bij ons.

Kira en ik hebben samen al een ongelooflijk avontuur
beleefd, en hoewel ik altijd dacht dat ik kinderen niet kan
uitstaan, zijn we ondertussen beste vrienden geworden.
Nog een reden om die stomme Walter lekker op de bank
te laten zitten en op zoek te gaan naar Kira!

Ik loop naar het eind van de lange gang. Daar is de
voormalige logeerkamer, die nu de kamer van Kira is. De
deur is niet helemaal dicht. Met mijn neus duw ik 'm ver-
der open en sluip de kamer binnen. Kira zit aan het bu-
reautje bij het raam. Ze is waarschijnlijk huiswerk aan het
maken. Met twee sprongen ben ik bij haar. Ik spring eerst
op haar bed en dan vanaf het bed op het bureau. En in-
derdaad: Kira schrijft net wat op in een schrift.

‘Hallo Winston!’ roept ze vrolijk en ze kriebelt me
achter mijn oren. Miauw, dat is een fijne begroeting! Ik
nestel me op Kira's schoot en begin te spinnen. Als ik dan
toch mijn mooie droom niet verder mag dromen, heb

ik toch op z'n minst uitvoerige aanhalingen verdiend. Ik spin harder.

'Ja, schatje! Dat vind je wel lekker, hè?' Kira glimlacht.

'Overigens hebben Tom en Puck naar je gevraagd. Ze willen weten hoe het met je gaat.'

Puck, die eigenlijk Paula heet, en Tom zijn klasgenootjes van Kira en tegelijkertijd haar beste vrienden. Ze zitten samen in klas 1C van het Wilhelmina-gymnasium. Die twee zijn echt heel cool, daar steek ik mijn poot voor in het vuur. Hoe ik dat als kater zo zeker weet? Heel eenvoudig: doordat ik van lichaam had gewisseld met Kira en zelf als twaalfjarig meisje in de schoolbanken heb gezeten. ONMOGELIJK? Nee. Het ging echt zo! En toen hebben we ook nog een crimineel ontmaskerd en Anna's moeder behoed voor gedoe met de politie voordat we weer hebben teruggewisseld. Heilige sardientjes, dat was nog eens een spannend avontuur!

Even van voren af aan: een paar weken geleden zijn Kira en ik op een bouwplaats in een onweersbui terechtgekomen en getroffen door de bliksem. Precies op het moment dat we beiden wensten dat we iemand anders waren. En onze wensen werden vervuld, want toen we na de blikseminslag weer tot onszelf kwamen, was niets meer hetzelfde als daarvoor: ik, Winston, zat in het meisjeslichaam van Kira. En zij, Kira, was ineens de zwarte Britse

korthaar kater Winston. En we konden ineens allebei de gedachten van de ander lezen! Dat laatste was wel handig, maar voor de rest vonden we de ruil niet leuk. Ik vond het vooral niet leuk omdat ik iedere ochtend als Kira naar school moest – dat was eerst echt vreselijk! De valse Leonie en haar vreselijke meidenclubje probeerden me eruit te werken. Misschien zou het ze zelfs zijn gelukt als Tom en Puck er niet waren geweest. Nu kon mij gelukkig niks gebeuren. Ik ben er best een beetje trots op dat ik ervoor heb gezorgd dat ze vrienden zijn geworden met Kira. Eerst wisten ze niet dat ik eigenlijk een kater ben, en Kira zelf zou nooit op het idee zijn gekomen om vrienden met hen te worden. Dus ben ik een beetje een meisjesadviseur geworden. Maar ondanks deze ervaring wilde ik niet voor altijd in Kira's lichaam gevangenzitten. Vanuit mijn diepste ziel ben ik namelijk een viervoeter en geen tweevoeter.

Maar hoe moesten we weer terugwisselen?

Het leek uitzichtloos en onmogelijk, maar Tom kwam met een briljant idee, waarvoor we niet eens onweer nodig hadden... Ik hou het kort: het werd een happy end – Kira werd weer een meisje en ik weer een kater. Maar jammer genoeg kunnen we elkaars gedachten nu niet meer lezen. In ieder geval niet meer letterlijk. Maar we be-

grijpen elkaar nog steeds goed. En daardoor weet Kira dat het mij heel leuk lijkt om Tom en Puck weer te zien!

‘Ik heb bedacht dat ik je gewoon meeneem bij onze volgende afspraak. En dat is héél toevallig vandaag, in de ijssalon. Het lijkt me leuk om voordat we daarheen gaan even een rondje over het achterpleintje te lopen om je collega’s te bezoeken. Of liever gezegd, een bepaalde vrouwelijke collega.’ Kira grijnst. Natuurlijk weet ze hoe leuk ik Odette vind. We hebben het er vaak genoeg over gehad, toen we elkaars gedachten nog konden lezen. Odette is de mooiste kat die ik ken. Ze heeft een sneeuwwitte, zijdezacht glimmende vacht en diepzwarte ogen, waar ik regelrecht in kan verdrinken. En hoewel ze als wilde straatkat leeft, is ze een echte dame. Helaas heeft ze lange tijd gedacht dat ik een verwende, arrogante en slappe huiskater ben. Wat natuurlijk complete onzin is! Ik ben goed opgevoed, maar niet arrogant, dat is een enorm verschil! Daarom heeft Kira me tips gegeven hoe ik het best met Odette kan omgaan. En dat gaat best goed. Odette en ik zijn nu enigszins bevriend, en als we elkaar toevallig tegenkomen op het pleintje, dan kletsen we gezellig over onbelangrijke zaken zoals het weer, of wat we net hebben gegeten. Maar een held – zoals in mijn droom – vindt Odette mij absoluut niet. Nóg niet. Want ik ben vastbesloten om daar verandering in te brengen!

Of je dromen kunt delen? En hoezo heb je je klasgenoten niet voor het uitzoeken?

Een uurtje later is Kira klaar met haar huiswerk en gaan we op weg naar de ijssalon. Natuurlijk maken we eerst het beloofde rondje over het plein. Kira heeft als cadeautje een bak met kippenlevertjes... Dat is niet alleen mijn lievelingsmaaltje, Odette is er ook dol op. Vooral als het net vers is klaargemaakt door Anna.

‘Poes, poes, poes!’ roept Kira naar mijn pleincollega’s en ze loopt op de vuilnisbakken af. Dit is het kattenontmoetingspunt. Het platte afdakje boven de vuilnisbakken is namelijk het enige plekje waar de hele dag de zon op schijnt. Het is daar lekker warm en meestal windstil. Het is dus de perfecte plek om een beetje rond te hangen. Maar vandaag is het dak leeg. Geen Odette, en ook haar vrienden Karamel en Spike liggen er niet. Dat Odet-

te er niet is vind ik natuurlijk jammer, maar die andere twee kan ik missen als kiespijn. Ik heb dan wel geen ruzie meer met ze, zoals een paar weken geleden toen ik hier voor het eerst kwam met Kira, maar we zijn ook geen vrienden. En dat gaan we ook nooit worden, want we zijn te verschillend. Ik, Winston Churchill, ben een fantastische edele raskater, ik stam af van het beroemde Britse korthaar geslacht, en ik heb een perfect onderhouden diepzwarte vacht en goede manieren. Maar Spike en Karamel zijn gewoon twee zwerfkatten. Spike is behoorlijk dik en gestrept, Karamel heeft een borstelige, lichtbruine vacht die er nogal onverzorgd uitziet. Ze zijn allebei vrij lomp en het is een wonder dat een dame als Odette zich prima lijkt te vermaken in hun gezelschap. Het spreekt erg in haar voordeel dat ze zich ondanks haar ongetwijfeld nobele herkomst niet te goed voor hen voelt. Odette is dus niet alleen edel, maar ook edelmoedig. Met andere woorden: ze is fantastisch. Maar jammer genoeg is ze er nu niet.

‘Poes, poes, poes!’ roept Kira nog een keer, en dan zet ze de volle etensbak op het afdakje en kijkt zoekend rond. ‘Waar zijn die vrienden van je nou?’

Ik spring vanaf de grond op het afdakje en strek mijn hals. Dan kijk ik Kira aan. Zij weet direct wat ik bedoel.

‘Teleurgesteld? Jij wilde Odette ook graag weer zien, hè?’ Ik miauw hard, en Kira glimlacht. ‘Kom, we wachten

nog even. Als ze dit lekkere eten ruikt, dan komt ze vast. We hebben nog wel even tijd voordat we in de ijssalon moeten zijn.’ Ze gaat naast me op het dakje zitten en kriebelt me achter mijn oren. Miauw! Heerlijk! Ik strek me helemaal uit en leg mijn kop in mijn nek.

Even later sluipt er iets over het achterste deel van het pleintje. Odette! Ik ruik haar meteen. Snel spring ik op en ik probeer er zo goed mogelijk uit te zien. Ik maak mezelf groot en zet mijn borst op. Nu zie ik er heel elegant uit. Tenminste, dat hoop ik.

‘Hallo, Winston,’ begroet Odette me vriendelijk. ‘Voel je je niet goed?’

‘Eh, hallo, Odette! Jawel hoor, hoezo?’

‘O, dan is het goed. Je zag er zo verkrampt uit, ik dacht dat je misschien ergens pijn hebt.’

Grrr. Ik, verkrampt? Ik heb nog wel zo veel moeite voor haar gedaan! Teleurgesteld schud ik me los en neem een nonchalante houding aan. ‘Integendeel. Het gaat supergoed met me. Ik vind het fijn om je weer te zien.’

‘Ja, ik vind het ook leuk dat we elkaar weer zien. Wat een toeval! Ik heb vannacht van je gedroomd.’

Echt? Dat is bijzonder! Zij heeft ook van mij gedroomd!

‘Waar ging je droom dan over?’ wil ik van Odette weten.

‘Hm, ik weet het niet precies meer, maar ik geloof dat

je me had gered. Van een engerd. Van een enge man. Ik was in gevaar en jij had me geholpen. Grappig, hè?’

Grappig is niet het juiste woord. Ik vind het echt ongelooflijk!

‘Stel je voor, Odette, dat heb ik ook...’ Maar nog voordat ik verder kan uitleggen dat ik dezelfde droom had, schuift Kira me opzij en neemt Odette in haar armen.

‘Kijk, Odette. We hebben wat voer voor je meegenomen. Mijn moeder heeft het vanmorgen klaargemaakt. En natuurlijk weer veel te veel!’ Hé, Kira! We hebben hier belangrijker dingen te bespreken dan dit eten. Maar het moment om mijn zin af te maken, is voorbij en Odette bedankt Kira door uitgebreid te spinnen. Dan draait ze zich weer om naar mij.

‘Waar hadden we het over?’

‘Over je droom!’

‘O, ja... maar ik ben ’m alweer een beetje vergeten. Het was ook niet zo belangrijk.’ *Heilige sardientjes!* ‘Dat jullie wat lekkers voor me hebben meegenomen, vind ik echt heel aardig! Maar ik heb niet zo’n honger. Ik heb vandaag al een vette muis gevangen.’

Wat? Getver! Muizenjacht. Dat ken ik als huiskater natuurlijk alleen van horen zeggen en ik kan dan ook niet gelo-

ven dat dat echt leuk is. Bovendien: hoe krijg je ooit perselie op een zelf gevangen muis, om het gerecht echt compleet te maken? Precies! Dan laat ik het eten bereiden toch liever aan Anna over. Maar natuurlijk wil ik Odettes eten niet afkraken, dus ik hou me stil.

‘Ik zeg het wel even tegen Spike en Karamel, die hebben zeker nog honger.’

O, nee! Niet die twee! Maar voordat ik er iets tegen in kan brengen, is Odette al van het afdakje gesprongen en verdwijnt ze naar het achterste deel van het pleintje. Miauw! Vandaag gaat er niets goed! En ik heb ook geen zin om nu op Karamel en Spike te wachten. Ik spring dus maar op de grond en begeef me naar de uitgang van het plein. Kira loopt achter me aan.

‘Hé, Winston! Waar ga jij nu ineens zo snel naartoe? Odette heeft nog niks gegeten. Ze komt vast zo weer terug. Wacht nou even!’

Kira klinkt teleurgesteld. Dat snap ik wel, want ze wilde me tenslotte helpen door eten mee te nemen. Ik wou dat ik haar kon vertellen waarom ik zo plotseling weg wil. Toen we nog van lichaam verwisseld waren, was dat geen probleem, toen konden we in gedachten met elkaar praten. Nu gaat dat niet meer. Jammer, maar niets aan te doen. Maar een meisje wil ik niet meer zijn, want dat vond ik echt veel te vermoeiend. Te veel meidengedoe voor een kater zoals ik!

‘Hè, hè, daar zijn jullie eindelijk!’ Tom en Puck hebben zo te zien al een tijd op ons zitten wachten. Ze zitten op de plastic stoeltjes op het terras van de IJsmaker. Dit is de favoriete ijssalon van alle Wilhelmina’s. Zo heten de kinderen van het Wilhelmina-gymnasium. Gek genoeg ook de jongens! Puck staat op, komt op ons af en bukt zich dan om mij in haar armen te nemen.

‘Ha, Winston, ouwe kater! Wat heb ik jou lang niet meer geknuffeld. Ik heb je echt gemist.’

Snor, snor, snor! Dat geldt ook voor mij. Dat is echt verbazingwekkend. Als je me een paar maanden geleden had verteld dat ik me ooit vrijwillig zou laten kroelen door een kind, dat ik dat zelfs fijn zou vinden, dan zou ik je vierkant hebben uitgelachen. Voordat ik Kira en haar vrienden kende, hield ik absoluut niet van kinderen. Ik vond ze altijd veel te luidruchtig en te druk. Maar intussen moet ik toegeven dat mijn leven zonder kinderen eigenlijk heel saai was. Heel... rústig!

‘Zo, stelletje tortelduifjes,’ bemoeit Tom zich met ons. Hij kijkt daarbij misprijzend over de rand van zijn dikke bril en krabt aan zijn neus, die vol zit met sproeten. ‘Genoeg gekroeld! Ik heb dringend een ijsje nodig met ex-

tra veel chocodip. Laten we eindelijk bestellen. Ik ben volledig uitgeput door deze drukke schooldag!’

‘Hoezo? Wat was er dan zo erg bij jou?’ vraagt Kira medelijdend. ‘Ik vond het wel oké.’

‘Tja, als ik een zeven voor wiskunde had gehaald in plaats van een vier, dan zou ik ook niet klagen. Maar wat ik vooral erg vind...’ zegt Tom met een diepe zucht, ‘is dat hele klassenbuddy-idee van Pretorius. Hoe bedenkt-ie het!’

Meneer Pretorius is de biologieleraar van 1C en tegelijkertijd onze mentor. Een aardige man – en een groot kattenliefhebber natuurlijk! Daarom ben ik zo verbaasd dat hij kennelijk een idee heeft dat Tom verschrikkelijk vindt. Ik heb geen idee wat een klassenbuddy is, maar het klinkt goed. Ik weet zeker dat de anderen dat ook vinden.

‘Wat heb je er dan op tegen? Ik vind het een goed plan.’ Puck klinkt verbaasd en haalt haar handen door haar haren, die alle kanten op staan en pikzwart geverfd zijn. Puck noemt zichzelf een punker, wat kennelijk betekent dat haar haar er zo uit hóórt te zien. En ze draagt altijd gescheurde spijkerbroeken en T-shirts, en haar ogen zijn zwart omrand. ‘Als het duidelijk is wie zich om jouw schriften en huiswerkopgaven bekommert als je ziek bent, dan is dat toch alleen maar fijn? Als daar niemand verantwoordelijk voor is, gaat dat best vaak fout.’

‘Ja, dat klopt,’ antwoordt Tom. ‘Ik heb ook niks tegen

het idee op zich. Maar dat de buddy's worden geloot, dat vind ik stom. We kunnen toch veel beter onze eigen partner kiezen? Dan kun je in ieder geval een aardig iemand kiezen.'

Kira en Puck halen bijna tegelijkertijd hun schouders op.

'Is toch geen ramp,' zegt Kira dan. 'Zo vaak gebeurt het toch helemaal niet. Je kunt toch prima huiswerkopgaven voor iemand meenemen die je niet zo aardig vindt.'

'Vind je?' Tom is heel sceptisch. 'Wie heb jij dan getrokken?'

Kira aarzelt even, maar zegt dan snel: 'Ik heb Puck getrokken.'

Tom spert zijn ogen open. 'Echt?'

'Ja, echt, supertoevallig.'

'Dat kan bijna niet. We hebben achtentwintig kinderen in de klas. Er zaten veertien namen in de bak die de andere veertien kinderen moesten trekken. En jij trekt uitgerekend de naam van Puck eruit? Dat geloof ik niet. Ik weet zeker dat je hebt gerommeld.'

Kira zegt niets, maar Puck begint te giechelen.

'Nou ja, we hebben het lot een handje geholpen. Kira had eerst Emilia, maar dat papiertje heb ik snel weer teruggegooid.'

Dat begrijp ik volkomen. Emilia is samen met haar vriendin, de valse Leonie, het verschrikkelijkste meisje uit 1C.

Onaardig, arrogant, en ook niet echt de allerslimste. Alles bij elkaar dus niet echt een fijn persoon. Ik zou ook niet graag haar huiswerk bij haar langsbrengen als ze ziek is.

‘Tja, en de tweede keer had ik dus meer geluk,’ bevestigt Kira. ‘Toen had ik Puck. Is toch prima?’

Tom zucht nogmaals diep.

‘Wie heb jij dan?’ wil Puck weten. Tom haalt diep adem en blaast zijn wangen bol voordat hij antwoord geeft. ‘Emilia. Ik heb Emilia getrokken.’

Miauw! Als kater ben ik natuurlijk geen expert in loterijen, maar ik denk dat die twee meisjes hier Tom nu snel een heel groot ijsje moeten geven!

